

EDITORIAL

VAN DIE REDAKSIE

Fenfluramine—Then and Now

The first international symposium on fenfluramine was held in Nassau, Bahamas, in February 1971, and we published the proceedings as a supplement to the *Journal* on 19 June 1971. A follow-up symposium has just been held in Marbella, Spain, and the proceedings of this second meeting will be published elsewhere.* It was interesting to compare the two congresses and to hear what progress has been made during the intervening three years, and also to discover that many of the vexing problems that were discussed and left unresolved in Nassau are still with us.

Apart from numerous independent publications, we now have the abstracts of all the papers of Nassau as well as the discussions of a whole week-long conference, and soon we will have an equal bulk of printed material emanating from Marbella. Any preparation that can withstand such a multidisciplinary onslaught and remain a fascinating chemical structure which has still not been completely investigated in all its biochemical, pharmacological and clinical ramifications, must have something extraordinary to offer.

Part of the new symposium, which was, strictly speaking, on the biochemical and pharmacological aspects of the benzoyloxyethyl derivative, 780 SE, was a little disappointing, in that large parts of the papers and even the discussions were mere repetitions of what had been read and said in Nassau, and one gained the initial impression that not much progress had been made in the intervening three years on the mechanism of action of anorectic

drugs. The same researchers were still grinding away at their same themes, with only here and there any evidence of a true advance in our knowledge and understanding of this complex product. But very soon it became apparent that there was nevertheless a considerable amount of new material being presented, and especially in the clinical field the reports were vastly more sophisticated and advanced than those published in our supplement in 1971.

Some of the delegates were shot down in flames by their peers, as they should have been, while others left the audience puzzled and slightly bemused. Many, however, brought results of research, clinical as well as basic laboratory work, of extreme interest and importance, which proved again beyond any doubt that to try and shrug off this preparation as merely another amphetamine derivative, simply no longer impresses anyone. Fenfluramine and 780 SE are coy maidens who have by no means as yet yielded up all their intriguing secrets.

As was the case during the previous symposium, the Marbella meeting again left us with one overwhelming impression: apart from its usefulness in the therapeutic field, this product is leading scientists of every description into byways of biochemistry that can only result in a better understanding of the complex enzyme systems and other pharmacohistological entities that still need to be completely elucidated.

* *Postgraduate Medical Journal*, London.

Geskiedeniskaarte

Daar is 'n tradisionele storie van die goeie, liewe ou huisarts wat nooit enige rekord van sy pasiënte gehou het nie, en selfs nie 'n betroubare boekhoustelsel in sy praktyk gehad het nie. Hierdie legendariese filantroop het glo maar die aantekeninge oor sy huisbesoeke agter op sigaretdosies gemaak en hulle dan bo-op die klerekas gegooi. So nou en dan, wanneer sy bankbestuurder grom geluide begin maak het, het hy dan maar 'n paar van die dosies van die kas gaan afhaal en die nodige rekenings laat uitstuur. So 'n ongeërgde sisteem is in 'n moderne praktyk beslis nie meer aanvaarbaar nie. Afgesien van die feit dat die sigaretrokery nie as deel van goeie praktykvoering beskou kan word nie, is meer volledige rekenings en kliniese notas gebiedend noodsaaklik.

Presies hoe geskiedeniskaarte gehou moet word, is geen uitgemaakte saak nie, en iedere geneesheer, hetsy spesialis of huisarts, hou sy eie sisteem daarop na. Soos dit in so baie opsigte met praktykvoering die geval is, is iedereen daarvan oortuig dat sy eie stelsel die beste is. Ons wil nie hier enige uitspraak lewer oor die voor- en nadele van verskillende rekordstelsels nie. Al wat ons wil beklemtoon is dat daar wel kliniese notas voorhande moet wees.

Gedurende die pas afgelope vergadering in Kaapstad, het die Geneeskundige en Tandheelkundige Raad besluit dat die versorging van geskiedeniskaarte 'n integrale deel van praktykvoering is, en die Raad het aanbeveel dat hierdie aangeleentheid by die mediese tydskrifte aanhangig gemaak moet word, sodat dit onder die medici se aandag gebring kan word. Dit is twyfelagtig of daar vandag nog baie dokters is wat nie behoorlike rekords van hul kliniese praktykwerk hou nie, maar diegene wat

dit nie doen nie, moet lig loop want hulle gaan teenspoed kry. Die Geneeskundige Raad het amptelik besluit dat sulke aantekeninge nodig is, en iemand wat hierdie vingerwysing ignoreer, loop gevaar om hom die onmin van die Raad op die hals te haal. Die Raad sal weliswaar, in ooreenstemming met sy gekykte werksprosedure, geen heksejag op tou sit nie, maar as daar om een of ander rede 'n klage ingedien word wat voortspruit uit 'n gebrek aan kliniese notas, sal die dokter wat in dié opsig oor die tou getrap het homself in 'n onbenydenswaardige posisie bevind.

Die noodsaaklikheid van goeie geskiedeniskaarte is so voor-die-hand-liggend, dat ons dit feitlik nie hoef te beklemtoon nie. Wat verbasend is, is dat die algemeenste verskoning wat aangebied word wanneer sulke notas ontoereikend blyk te wees, of glad nie bestaan nie, 'n gebrek aan tyd is. Die betrokke dokter is dan kwansuis so besig dat hy g'n stuk tyd oor het om nog aantekeninge te maak nie. In sulke gevalle is dit pateties om te sien hoe die arme geneesheer met die aanvang van iedere konsultasie sulke wye draaie om sy pasiënt loop ten einde, sonder aanstoot te gee, agter te kom wie hierdie 'ou vertroude' praktyksondersteuner nou eintlik is. Die opskryf van die geskiedenis sou nie eens 'n kwart van hierdie verspilde tyd in beslag geneem het nie. In die privaathed van die spreekkamer is dit reeds erg genoeg, maar as daar in die hof klei getrap word, vind ons dit werklik moeilik om simpatiek te staan.

Daar het nou 'n amptelike versoek van die Geneeskundige Raad uitgegaan, en ons mag dit nie gering skat nie.
